Súd:	Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka:	5Csp/145/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6121432991
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Božena Csibrányiová
ECLI:	ECLI:SK:OSNZ:2022:6121432991.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky, sudkyňou Mgr. Boženou Csibrányiovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka 851 02, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX XXX H., R. XXX/XXX, o zaplatenie istiny 635,53 eur s vyčísleným úrokom 508,38 eur a úrokom z omeškania, takto

r o z h o d o l :

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Súd žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, a to v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. V tejto veci sa návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 21.7.2021 žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia žalovanej istiny 635,53 eur s dohodnutým úrok 508,38 eur a úrokom z omeškania. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Žalobca v žalobe uviedol, že pohľadávka vznikla titulom zmluvy zo dňa 21.3.2018 pod číslom 002942111210318, na základe ktorej VÚB, a.s. ako veriteľ poskytla žalovanej úver. Keďže si žalovaná napriek výzvam svoje povinnosti zo zmluvy riadne neplnila, veriteľ z úverového vzťahu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to ku dňu 13.3.2019. Zosplatnenú pohľadávku veriteľ postúpil následne žalobcovi. Kauzálne príslušný Okresný súd Banská Bystrica návrhu žalobcu vyhovel a vo veci vydal dňa 10.8.2021 platobný rozkaz sp.zn. 8Up/1222/2021.

2. Voči platobnému rozkazu podala žalovaná odpor, v ktorom uviedla, že popiera tvrdenia žalobcu, že má za to, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, že pri poskytnutí spotrebiteľského úveru veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jej bonity pri uzatváraní zmluvy o úvere, že zmluva obsahuje nesprávne uvedenú výšku spotrebiteľského úveru a nesprávne uvedenú RPMN, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Namietala aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Mala zato, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. (uvedená je suma 2.000,- eur), keďže v rozpore s eurokomformným výkladom v sebe zahŕňa aj poplatok za poskytnutie úveru 40,- eur, ktorý jej bol na predmetnú zmluvu aplikovaný. Suma 40,- eur, ako rozdiel do plnej sumy poskytnutého úveru jej bola okamžite stiahnutá na úhradu poplatku za uzatvorenie predmetnej zmluvy, čiže reálne jej bolo poskytnutých len 1.960,- eur. Preto mala zato, že tento fakt je potrebné posúdiť tak, akoby tento údaj v zmluve absentoval a preto podľa nej v zmysle podľa §11 ods. 1 písm. a) zákona platí, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Súdneho dvora z 21. apríla 2016 vo veci C - 377/14 - L. G. S., U. S. proti Finway a.s., v ktorom súdny dvor v rozhodol v bode 3 0 tom, že "Článok 3 písm. 1) a článok 10 ods.2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto

smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené." Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 preto nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Ďalej tvrdila, že žalobca nepreukázal, že došlo ku platnému uzatvoreniu poistnej zmluvy vo vzťahu ku poisteniu schopnosti splácať predmetný úver, ktoré bolo súčasťou predmetnej zmluvy. Tvrdila, že poistná zmluva má mať obligatórne písomnú formu a preto ju nie je možné uzatvoriť bez reálnej existencie písomnej poistnej zmluvy medzi ňou a poisťovateľom. Tiež tvrdila, že veriteľ si pri poskytovaní predmetného spotrebiteľského úveru nesplnil zákonnú povinnosť a nepostupoval s odbornou starostlivosťou a dostatočne neposúdil jej schopnosť splácať úver. Tvrdila, že veriteľa pri poskytovaní úveru vôbec nezaujímali jej reálne výdavky, resp. náklady, zaujímal ho iba jej predpokladaný príjem. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na Čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorých „členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií. Tie môže získať od spotrebiteľa a taktiež na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12,EU:C:2014: 190) posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (body 52 a 53). Preto ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je úplne eurokonformné aplikovať §11 ods.2 zákona 129/2010 o spotrebiteľských úveroch resp. §3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke. Zmyslom a cieľom úverovania nemôže byť sledovanie exekúcie obyvateľstva a navyšovania ich dlhu“. Žalovaná mala tiež zato, že žalobca nepreukázal že boli splnené podmienky na platné zosplatnenie úveru. Poukázala na zákonnú úpravu, podľa ktorej v spotrebiteľských právnych vzťahoch platí, že zosplatniť dlh je možné, len ak sú súčasne splnené podmienky:
1.) možnosť zosplatnenia bola zmluvne dohodnutá (§565 prvá veta OZ),
2.) uplynula najmenej trojmesačná lehota omeškania so zaplatením splátky (§53 ods.9 OZ),
3.) dodávateľ spotrebiteľa upozornil na uplatnenie práva na zosplatnenie (§53 ods.9 OZ),
4.) uplynula lehota 15 dní od upozornenia spotrebiteľa (§53 ods.9 OZ),
5.) nedošlo k splatnosti nasledujúcej splátky po splnení podmienok pre zosplatnenie pod číslami 1.)-4.) (§565 druhá veta OZ).
Žalovaná tvrdila, že neboli splnené podmienky pod bodmi 1.) až 4.). Podľa nej nebola v čase upozornenia na možnosť" zosplatnenia a to 04.02.2019 v omeškaní viac ako 3 mesiace, nakoľko bola v omeškaní so splátkou splatnou 23.11.2018 a to 73 dní, preto podľa nej tretia upomienka - pokus o zmier nemôže byť považovaná ako upozornenie na uplatnenie práva na zosplatnenie. Súčasne namietala žalobcom predložený dôkaz - Poštový podací hárok, ktorý mal preukazovať odoslanie tretej upomienky, keďže z predloženého dôkazu nie je jasný dátum, kedy jej mala byť písomnosť zasielaná. Poukázala na to, že mimoriadna splatnosť úveru nebola vyhlásená platne, pretože neboli splnené zákonné podmienky na jej vyhlásenie. A ak nedošlo ku platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, nemohol veriteľ postúpiť pohľadávku, ktorá nebola ešte v celosti splatná na žalobcu a preto nemôže byť žalobca aktívne vecne legitimovaný.

3. K odporu sa vyjadril žalobca v písomnom podaní zo dňa 6.12.2021, v ktorom najskôr popísal akú sumu úveru žalovaná čerpala, ako ho splácala, ako a kedy došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného

veriteľa z úverového vzťahu na žalobcu. K nesprávne uvedenej výške poskytnutého úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca uviedol, že tvrdenia žalovanej nie sú správne. Žalovanej bola prevedená suma vo výške 2.000,- eur, čo preukazuje predložený prehľad transakcií. A z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalovaná si ako formu splácania úveru, vrátane všetkých peňažných záväzkov, ktoré jej zo zmluvy vzniknú zvolila formu inkasa z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy (čl. I bod 2. na tretej strane zmluvy o úvere). Mala možnosť si pri uzavretí zmluvy zvoliť iný spôsob úhrady splátky úveru a jednotlivých poplatkov ako formou inkasa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na čl. IV. ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s., podľa ktorého „Dlžník je oprávnený splácať úver bankovým inkasom z bežného účtu dlžníka vedeného vo VÚB,a.s. alebo v inej banke, alebo iným bezhotovostným alebo hotovostným spôsobom v rovnakej mene ako je úver.“ Podľa žalobcu poplatky, na úhradu ktorých sa žalovaná zaviazala podľa zmluvy, sú prehľadne, zrozumiteľne a transparentne uvedené v samostatnom čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, jasne označenom ako „Poplatky platné podľa cenníka VUB, a.s. ku dňu uzavretia tejto zmluvy“. A v súlade s uvedeným výberom realizovala žalovaná inkaso poplatku za poskytnutie úveru na ťarchu jej osobného účtu dňa 21.03.2018 v zmysle čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, v ktorom splatnosť poplatku za poskytnutie úveru bola dohodnutá najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. V tejto súvislosti žalobca poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/79/2019, podľa ktorého: „K tvrdeniu žalobcu, že Zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou sa rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poukázal na to, že žalobca dňa 10.11.2016 požiadal žalovanú o poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 5.000,- eur a aj v tejto výške mu bol úver aj schválený a na základe uzatvorenej zmluvy o úvere bola žalobcovi na jeho účet poskytnutá dňa 10.11.2016 suma 5.000,- eur. Súd teda uzavrel, že údaj o výške spotrebiteľského úveru je v zmluve uvedený presne tak, ako to požaduje zákonné ustanovenie § 2 písm. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na Všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s., kde na základe čl. IV. bod 2. je dlžník oprávnený poskytnutý úver splácať: a)inkasom zo svojho bežného účtu, alebo b) inkasom z účtu v inej banke, alebo c) iným bezhotovostným alebo hotovostným spôsobom v rovnakej mene ako je úver. Z obsahu predmetnej Zmluvy je zrejmé, že žalobca si ako formu splácania úveru, vrátane všetkých peňažných záväzkov, ktoré mu zo zmluvy vzniknú zvolil formu inkasa z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy (čl. I bod 2. na štvrtej strane zmluvy o úvere). V prípade splácania úveru inkasom z účtu banka realizuje inkaso na ťarchu osobného účtu dlžníka v deň splatnosti alebo v nasledujúci pracovný deň, ak deň splatnosti pripadne na nepracovný deň (čl. IV bod 2. VOP). V súlade s uvedeným výberom žalobcu realizovala žalovaná inkaso poplatku za poskytnutie úveru na ťarchu jeho osobného účtu dňa 10.11.2016 v zmysle čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, v ktorom splatnosť poplatku za poskytnutie úveru bola dohodnutá najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. Poplatky, ktoré bol žalobca podľa uzatvorenej zmluvy povinný platiť sú prehľadne, zrozumiteľne a transparentne uvedené v samostatnom čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, jasne označenom ako: Poplatky platné podľa cenníka VUB, a.s. ku dňu uzavretia tejto zmluvy. Na základe týchto skutočností sa súd stotožnil s obranou žalovanej, že žalobca si tak pri uzatváraní zmluvy musel byť vedomý ich výšky, ako aj jeho povinnosti predmetné poplatky v prípade uzatvorenia zmluvy o úvere zaplatiť. Žalobca následne svojim podpisom na príslušnej zmluve s takýmito podmienkami, za ktorých je žalovaná ochotná vstúpiť do zmluvného vzťahu, súhlasil.“ K tvrdeniam žalovanej o neplatnosti poistnej zmluvy žalobca uviedol, že v tomto prípade vystupoval postupca ako sprostredkovateľ. Listiny ako: Rámcová zmluva o poistení, Všeobecné poistné podmienky, Základná informácia o dôležitých zmluvných podmienkach, boli žalovanej zaslané do schránky v rámci služby Internet banking, o ktorej skutočnosti žalobca súdu predložil potvrdenie, ktoré obsahuje aj podpis žalovanej. Zároveň predložil dokument - Informácie finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu, ktoré žalovaná vlastnoručne podpísala a kde bola informovaná o tom, že pri dojednaní poistenia vystupuje veriteľ ako sprostredkovateľ a vykonáva činnosť samostatného finančného agenta. Čo sa týka tvrdenia žalovanej, že nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úver, k tomu žalobca uviedol, že postupca si možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dohodol so žalovanou v čl. I ods. 5 Zmluvy o úvere. Postupca výzvou zo dňa 04.02.2019 vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok vo výške 116,52 € a upozornil ju na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. S ohľadom na to, že v zmysle Zmluvy o úvere bola výška mesačnej splátky bez zľavy z voliteľnej služby 35,56 eur, bola žalovaná v omeškaní viac ako 3 splátky. Nakoľko žalovaná omeškané splátky neuhradila, podaním zo dňa 13.03.2019 vyhlásil postupca mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca mal zato, že v tomto prípade boli splnené všetky povinnosti v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súčasne žalobca uviedol, že v čase vyhlásenia splatnosti úveru mala žalovaná uhradiť v zmysle zmluvy na splátkach úveru už sumu 384,23 eur (splátka 34,93 eur x 11; splátky od 23.04.2018 do 23.02.2019). Žalovaná uhradila len

časť dlžnej sumy a to 233,17 eur. Je teda zrejmé, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola v omeškaní so splátkami splatnými od 23.11.2018 do 23.02.2019, a podľa žalobcu je teda nepochybné, že bola v omeškaní so splácaním viac ako 3 mesačných splátok. Čo sa týka namietaného poštového hárku, k tomu žalobca uviedol, že o odoslaní výzvy zo dňa 13.03.2019 predložil poštový podací hárok, ktorý preukazuje, že táto listina bola daná na poštovú prepravu. Poukázal na reťazec vytlačený na okraji predloženého podacieho hárku HXXXPP.C._afp_D._XXXXXXX_CPSC6_X_HAROK.
Uvedený reťazec je automaticky pridávaný na podací hárok v stredisku tlače, pričom číselný kód XXXXXXXX predstavuje dátum podania tejto zásielky na poštovú prepravu. Zároveň poukázal aj na to, že ide o plne automatizovaný proces do ktorého nie je možné vstúpiť. Podľa neho je z podacie hárku zrejmé, kedy bola zásielka daná na poštovú prepravu. Súčasne žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/9/2021 podľa ktorého: „Pokiaľ žalovaná predložila v priebehu odvolacieho konania rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č.k. 7CoCsp/48/2020- 182 zo dňa 25. novembra 2020 a poukazovala na nedoručenie výzvy zo strany žalobkyne v súvislosti s postúpením pohľadávky, tu je potrebné zdôrazniť, že v tejto konkrétnej veci súd konštatoval nepreukázanie ani len odoslania výzvy a žalobca v tomto konaní len predložil súdu fotokópie listov, ktoré údajne mal odoslať. V prejednávanej veci ale žalobkyňa podacím hárkom preukázala odoslanie výzvy žalovanej tak, ako to napokon správne konštatuje i súd prvej inštancie, a preto v zmysle platnej judikatúry je potrebné takýto postup považovať za dostatočný v súvislosti s preukázaním postúpenia pohľadávky, a preto ani na túto námietku odvolací súd neprihliadol.“ Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13CoCsp/43/2020, podľa ktorého: „Vo vzťahu k súdom prvej inštancie prijatému záveru o nepreukázaní doručenia upozornenia na splatenie dlžnej časti úveru odvolací súd poukazuje na to, že žalobca síce nepredložil v rámci prvoinštančného konania kópiu doručenky alebo kópiu vrátenej zásielky neprevzatej v odbernej lehote, avšak uvedené zhojil predložením výpisu z podacieho hárku, z ktorého vyplýva, že predmetné upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru podal na poštovú prepravu, t.j. doručoval ju žalovanému. Z uvedeného možno mať za to, že predmetné upozornenie sa s najväčšou pravdepodobnosťou dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, a teda uvedená podmienka bola splnená. Odvolací súd má za to, že v prípade preukazovania doručovania tohto upozornenia nie je potrebné postupovať prísne formalisticky, preto postačuje predloženie podacieho hárku, z ktorého vyplýva, že listina bola žalovanému zasielaná, pričom vzhľadom na dátum uvedený na samotnom upozornení a na dátum podania zásielky na poštovú prepravu možno mať za to, že žalobca podal na poštovú prepravu práve predmetné upozornenie. Z uvedeného dôvodu tak odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia a právne posúdenie súdu prvej inštancie v tomto smere tak neboli správne, preto neostávalo nič iné, ako odvolaniu žalobcu vyhovieť.“ K odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver, t.j. pri posudzovaní jej bonity, žalobca uviedol, že ani v súvislosti s týmto nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovanej boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver bol jednoznačný záver o jej platobnej spôsobilosti/schopnosti ho splácať. Postupca mal zo žiadosti o úver informácie o príjme žalovanej, ktoré bol za posledné 3 mesiace vo výške 516,65 eur:
Čistý príjem za posledný mesiac - 426,57 eur.
Čistý príjem za preposledný mesiac - 521,23 eur.
Čistý príjem za ďalší predch. mesiac - 602,15 eur.
Ďalej mala banka v rámci posudzovania k dispozícii kompletné informácie aj o úverových záväzkoch klienta (výdavky) zo spoločného registra bankových informácií, podľa ktorého boli splátky existujúcich úverov boli vo výške 124,- eur. Žalovaná pritom v žiadosti o úver deklarovala, že je slobodná, nevyživuje žiadne ďalšie osoby, má ukončené stredoškolské vzdelanie s maturitou a je zamestnaná na trvalý pracovný pomer. Životné minimum bolo v čase poskytnutia úveru vo výške 199,48 eur mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu. Výpočet disponibilného zostatku žiadateľky o úver banka realizovala nasledovne:
-čistý príjem žiadateľky 516,65 eur,
-životné minimum na domácnosť 199,48 eur.
Rozdiel medzi čistým príjmom a životným minimom 317,17 eur.
Požadovaná rezerva (vo výške 40 % z tohto rozdielu) 126,86 eur.
Na splátky úverov zostáva 190,30 eur. Nakoľko splátka poskytnutého úveru predstavovala 35,56 eur bez zľavy z voliteľnej služby a žalovaná už splácala úvery v mesačných splátkach vo výške 124,- eur, žalovaná mala podľa žalobcu v zmysle Opatrenia NBS, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení spotrebiteľa splácať úver dostatočnú finančnú rezervu a splnila požiadavky na poskytnutie úveru. Uvedené skutočnosti podľa žalobcu jednoznačne potvrdzujú záver o zachovaní odbornej starostlivosti

veriteľa pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2020, sp. zn. 8Co/233/2019 (v prvom stupni vedený na OS BA II pod sp. zn. 8Csp/42/2018), kde sú uviedol:,,...k tvrdeniu žalobkyne, že žalovaný mal hrubo porušiť povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, z dôvodu, že žalobkyňa mala v čase podpisu zmluvy čistý príjem pod sumu životného minima, odvolací súd poznamenáva, že poskytnutie úveru žalobkyni ani za týchto jej majetkových pomerov nezakladá hrubé porušenie povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou, pretože to bola v prvom rade samotná žalobkyňa, ktorá mala uvážiť, či je v jej možnostiach z jej príjmu úver splácať po 30 eur mesačne, keďže ide o osobu s vysokoškolským vzdelaním pôsobiacu v oblasti finančných služieb ako finančný sprostredkovateľ. Na posúdenie svojich finančných možností žalobkyňa nepotrebovala právnické ani ekonomické vzdelanie. Hrubé porušenie povinností žalovaným vylučuje aj skutočnosť, že žalobkyňa úver pravidelne splácala a predčasne ho splatila...". Žalobca ďalej uviedol, že aj z príslušnej zákonnej úpravy je zrejmé, že v prípade ak žalobca predložil potvrdenie, že poskytovateľ nahliadol do registra bankových informácií, nedošlo k porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Zákonodarca ukladá poskytovateľovi úveru brať do úvahy jeho príjmy a výdavky alebo nahliadnuť do príslušnej databázy a nestanovuje naplnenie týchto predpokladov kumulatívne. Podľa žalobcu je preto predloženia potvrdenia o nahliadnutí do bankového registra dostatočným preukázaním riadneho postupu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca žiadal žalobe vyhovieť.

4. Vzhľadom na skutočnosť, že voči platobnému rozkazu bol zo strany žalovanej včas podaný odôvodnený odpor a že žalobca Okresnému súdu Banská Bystrica navrhol, aby sa v tomto konaní pokračovalo, bola vec z pôvodne na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní príslušného súdu v Banskej Bystrici postúpená tunajšiemu súdu a to, v zmysle § 14 ods.3 zákona č. 307/2016 Z.z. v spojení s ustanovením § 13 C.s.p..

5. Na prejednanie veci nariadil súd pojednávanie. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise.

6. Na nariadené pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 10.2.2022 sa nedostavil žalobca, ktorý mal predvolanie doručené cestou právneho zástupcu, svoju neúčasť ospravedlnil podaním zo 4.2.2022. Na pojednávanie sa nedostavila ani žalovaná, ktorá mala predvolanie doručené riadne a včas. Žalovaná svoju neúčasť ospravedlnil podaním zo 7.2.2022. Strany sporu o odročenie pojednávania z ospravedlniteľného dôvodu nepožiadali.

7. Podľa 179 ods. 1 C.s.p. pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona.
Podľa § 180 C.s.p. po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

8. Súd rozhodol podľa § 180 C.s.p. že vec prejedná v neprítomnosti žalobcu a žalovanej a to aj z dôvodu hospodárnosti konania s poukazom na ustanovenie § 179 C.s.p..

9. Ako bolo uvedené, žalobca sa domáhal v tomto konaní zaplatenia žalovanej sumy, ktorá má predstavovať peňažný záväzok žalovanej vzniknutý titulom Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru ,,Flexipôžička" reg. č. XXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 21.3.2018 / ďalej len zmluva o úvere/. Uvedenú zmluvu o úvere uzavrela žalovaná ako spotrebiteľka a VÚB, a.s. ako veriteľ-banka. Zmluvu, titulom ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy súd posudzoval ako zmluvu úverovú. Účastníci zmluvného vzťahu / VÚB, a.s. ako banka a veriteľ a žalovaná ako dlžník/ uzatvorili zmluvu, ktorú žalovaná uzatvárala ako spotrebiteľ. Z ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka vyplýva, že za spotrebiteľské zmluvy sa považovali akékoľvek zmluvy uzavreté medzi obchodníkom a spotrebiteľom a to bez ohľadu na ich formu. Ako bolo uvedené, súd mal za preukázané, že žalovaná uzatvorila vyššie uvedenú zmluvu, ktorú zmluvu súd posúdil ako zmluvu o úvere, ktorú však treba s prihliadnutím na cit. ustanovenia Občianskeho zákonníka posudzovať ako spotrebiteľskú zmluvu. Preto súd vyššie uvedený zmluvný vzťah posudzoval podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a aj s prihliadnutím na ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver 2.000,- eur za v zmluve dohodnutých podmienok. Keďže

žalovaná úver dohodnutým spôsobom nesplácala, veriteľ z úverového vzťahu ju najskôr písomne vyzval na úhradu dlžných splátok a to listom / Tretia upomienka- pokus o zmier/ zo dňa 4.2.2019 , súčasne ju upozornil, že ak dlžnú sumu / v tom čase 116,52 eur/ okamžite neuhradí, bude od nej požadovať, aby splatila celý úver aj s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. V uvedenej výzve bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžných splátok spolu v sume 116,52 eur, z čoho istina predstavuje 40,88 eur a úrok z úveru 40,88 eur. To, že táto výzva bola žalovanej doručovaná preukazuje poštový podací hárok, z ktorého súd zistil, že bola žalovanej odoslaná 4.2.2019 na adresu jej bydliska, t.j. je zrejmé, že sa dostala do jej sféry, čo je v zmysle čl. IX Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám- občanom, považované za riadne doručenie. I keď žalovaná doručenie výzvy predchádzajúcej zosplatneniu spochybňovala, súd má zato, že táto jej bola doručená a to minimálne desiatym pracovným dňom po jej odoslaní poštou / podľa čl. IX bod 5 písm. b) Všeobecných obchodných podmienok.../. Keďže žalovaná dlžnú sumu na základe tejto výzvy neuhradila, listom zo dňa 13.3.2019 jej veriteľ / VÚB, a.s./ oznámil, že ku dňu 13.3.2019 vyhlasuje predčasnú splatnosť celého úveru, vrátane príslušenstva. Oznámenie o zosplatnení bolo žalovanej doručené, osobne ho prevzala dňa 21.3.2019. Následne malo dôjsť na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2000 k postúpeniu takto zosplatnenej pohľadávky na žalobcu, z čoho žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimáciu. Má zato, že zmluvou o postúpení pohľadávok, nadobudol pohľadávku aj s jej príslušenstvom, ktorá je predmetom tohto sporu. Žalovaná vzniesla v tomto konaní voči nároku žalobcu viacero námietok, okrem iného spochybnila aj jeho vecnú aktívnu legitimáciu a to s poukazom na to, že podľa nej k zosplatneniu pohľadávky z úverového vzťahu doposiaľ nedošlo. Jednak tvrdila, že k zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemohlo dôjsť, nakoľko nebola v stanovenej lehote riadne upozornená na možnosť zosplatnenia úveru a nebola ani v omeškaní so svojím plnením viac ako 3 mesiace. Čo sa týka týchto dvoch námietok, s týmito sa súd nestotožnil. Ako bolo uvedené vyššie, veriteľ žalovanú listom z 4.2.2019 vyzval na úhradu v tom čase dlžných splátok a súčasne ju upozornil na možnosť zosplatnenia úveru. A v čase kedy mienil žalovaný úver zosplatniť, t.j. ku dňu 13.3.2019, bola podľa prehľadu vykonaných úhrad / č.l. 108 v spise/ žalovaná s novembrovou splátkou z roku 2018 v omeškaní viac ako 3 mesiace. Okrem týchto námietok týkajúcich sa platnosti zosplatnenia úveru však žalovaná namietala aj to, že v jej prípade nebol veriteľ / VÚB , a.s./ oprávnený úver zosplatniť a to s poukazom na ustanovenie § 7 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.
Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.
Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.
Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.
Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.
Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.
Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.
Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.
Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.
S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.
Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.
Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

11. Žalovaná teda v konaní namietala, že veriteľ z úverového vzťahu nemohol úver zosplatniť a to s poukazom na ustanovenie §7 v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca sa s jej námietkou nestotožni. Tvrdil, že veriteľ / VÚB, a.s./ dostatočne preveril jej príjem/ vychádzal zo žiadosti o úver, v ktorej žalovaná sama uviedla jej čistý príjem za posledné 3 mesiace/ a že preveril aj iné jej úverové záväzky cez spoločný register bankových informácií, podľa ktorého boli jej splátky existujúcich úverov vo výške 124,- eur. Z takto zistených informácii veriteľ uskutočnil výpočet disponibilného zostatku žiadateľky o úver tak, že od jej čistého príjmu 516,65 eur odrátal životné minimum na domácnosť 199,48 eur. Od takto zisteného rozdielu 317,17 eur odrátal požadovanú rezervu (vo výške 40 % z tohto rozdielu) 126,86 eur. Na splátky/ aj existujúce/ žalovanej teda zostalo 190,30 eur. V zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bol veriteľ / VÚB, a.s./ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky, splácať poskytnutý spotrebiteľský úver. A ak by nekonal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní tejto jej schopnosti, neznamenalo by to síce neplatnosť zmluvy, podľa § 11 ods. 2 cit. zákona, by však nebol oprávnený od žalovanej požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, t.j. nebol by oprávnený úver predčasne zosplatniť. Súd teda skúmal, či veriteľ dodržal postup podľa vyššie § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a to najmä z ,,Predloženej predbežnej žiadosti o flexipôžičku -bezúčeloví“ zo dňa 21.3.2018 súd zistil, že

žalovaná v nej uviedla čistý príjem za posledný mesiac 426,57 eur, predposledný 521,23 eur a ďalší predposledný 602,15 eur. Súčasne v rámci záväzkov uviedla len spotrebný úver so splátkami 70,- eur a to napriek tomu, že z príslušného registra bankových informácií je zrejmé, že žalovaná neuviedla skutočné mesačné splátky iných záväzkov. Bez ohľadu na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť a nesprávne informovala o výške mesačných splátok už existujúcich záväzkov/ 70,- eur/, mal veriteľ k prevereniu jej bonity pristupovať s odbornou starostlivosťou, t.j. v prípade , že táto v žiadosti neuviedla skutočné informácie, aj s náležitou ostražitosťou, obozretnosťou. Ak je totiž pravda , že si jej informácie veriteľ overil aj v príslušnom registri, musel pri preverovaní jej záväzkov voči peňažným ústavom zistiť, že v žiadosti o úver neuviedla správny údaj. Zo žalobcom predloženého listinného dôkazu - ,,záväzky klienta“ / č.l. 116 v spise/ súd zistil, že žalovaná v čase, kedy predbežne žiadala o poskytnutie úveru mala už dva skoršie úvery a to : úver z VÚB, a.s. od 20.2.2018 vo výške 4.000,- eur , pri 95 splátkach po 67,- eur a so zostatkom 4.000,- eur a úver v inom peňažnom ústave zo 17.7.2017 vo výške 3.000,- eur, pri 96 splátkach po 57,- eur, so zostatkom 2.899,- eur. Je teda zrejmé, že žalovaná vo veľmi krátkom časovom úseku čerpala pred uzavretím úverovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, t.j. už skôr, dva iné úvery spolu vo výške 7.000,- eur. A napriek tomu požiadala aj o ďalší vo výške 2.000,- eur, neuviedla pritom presný údaj o jej existujúcich splátkach a veriteľ jej ho poskytol, a to pri jej priemernom mesačnom príjme 516,- eur / i keď ani tento nie je možné riadne overiť, pretože veriteľ, resp. žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci žalovanou uvedené údaje o výške jej príjmu/, t.j. žalobca nepreukázal, že si veriteľ s odbornou starostlivosťou jej príjem preveril. Vychádzal len z údajov poskytnutých žalovanou. Žalobca nepreukázal, ako sa veriteľ s odbornou starostlivosťou vysporiadal s tým, že žalovaná čerpala v priebehu pár mesiacov tri úvery, spolu v sume 9.000,- eur, pri jej / neoverenom / príjme cca 516,- eur. Podľa súdu veriteľ v tomto prípade nedostatočne posúdil schopnosť žalovanej úver splácať, dostatočne neprihliadol na to, že je sama, preto si sama okrem splácania úverov musí financovať ubytovanie, stravu, náklady na bežný život. Žalovaná mala v čase, keď žiadala o úver trvalý pobyt v H., ale pracovala v T. a bývala v podnájme. Preto mal byť veriteľ obozretnejší pri preverovaní je bonity, mal napr. dôkladnejšie preveriť účel úveru, s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť, či pri jej príjme a výdavkoch na bývanie, na podnájom, bude schopná ďalší úver splácať. Pracovala v T. a ak tam aj bývala v podnájme, malo byť veriteľovi zrejmé, že vo všeobecnosti sú náklady na bývanie v hlavnom meste vyššie ako inde. Z vykonaného dokazovania súd nezistil, že by aj tieto skutočnosti veriteľ bral pri vyhodnocovaní schopnosti žalovanej splácať úver do úvahy. Pritom z prehľadu úhrad je zrejmé, že žalovaná už po pár mesiacoch mala problém splácať úver v dohodnutej lehote splatnosti. Z príjmu cca 516,- eur mesačne musela už vtedy splácať takmer nové 2 úvery a to mesačnými splátkami spolu 124,- eur, pričom oba úvery, pár mesiacov staré, boli poskytnuté na cca 8 rokov / 95 mesiacov a 96 mesiacov/. Preto podľa súdu mal veriteľ riadne preveriť jej schopnosť nasledujúcich 8 rokov splácať ďalší úver vo výške 2.000,- eur a to bez ohľadu na výšku jeho splátok. Mal preveriť, či žalovaná bude schopná popri už dvoch existujúcich úveroch splácať aj tretí. Sankciou za nesplácanie úveru je totiž možnosť jeho zosplatnenia, kedy reálne hrozí, že dlžník v prípade zosplatnenia ktoréhokoľvek z poskytnutých úverov, v tomto prípade žalovaná, nebude z príjmu schopná nielenže uhradiť zosplatnenú pohľadávku, ale uvedené môže mať vplyv aj na jej schopnosť ďalej splácať ostatné úvery. Preto bolo podľa súdu pri takomto príjme žalovanej a jej už existujúcich dvoch záväzkoch nemalej hodnoty povinnosťou veriteľa dôkladnejšie pristúpiť k prevereniu jej finančných možností a súčasne ich s odbornou starostlivosťou aj vyhodnotiť. Súd poukazuje na to, že v prípade preverovania bonity toho ktorého klienta, nie je možné to robiť prísne formalisticky, ale individuálne posudzovať príjmy dotknutej osoby, ale aj jej výdavky. Práve tento osobitný prístup má slúžiť na zistenie a odstránenie akýchkoľvek prípadných pochybností o platobných schopnostiach a finančných možnostiach žiadateľa o úver a tým predísť situácii, kedy dlžník nie je schopný úver dohodnutým spôsobom riadne splácať. Súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že veriteľ z úverového vzťahu nedostatočne, s odbornou starostlivosťou nepreveril schopnosť žalovanej - spotrebiteľky / zo spisu nevyplýva, že by si riadne overil ňou uvádzaný čistý príjem, prípadne aj iné jej výdavky než úverové, resp. účel úveru / splácať poskytovaný úver, preto podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch nebol oprávnený od nej žiadať predčasné splatenie celého úveru. Uvedené vplyv na platnosť samotnej úverovej zmluvy nemá, veriteľ však nebol oprávnený úver zosplatniť.

12. Keďže veriteľ nebol oprávnený úver zosplatniť, k predčasnej splatnosti úveru nedošlo, čo malo vplyv aj na postúpenie pohľadávky z veriteľa / VÚB, a.s./ na žalobcu, čím je spochybnená aktívna vecná legitimácia žalobcu. Zosplatnenie ešte nesplatnej úverovej pohľadávky / zosplatnenie spotrebiteľského úveru / je veľmi dôležité a to práve z hľadiska možného nakladania s pohľadávkou banky do budúcna, t.j. vo vzťahu k prípadnému následnému postúpeniu takejto bankovej pohľadávky na nebankový

subjekt. V konaní nebolo sporné, že úver žalovanej poskytla VÚB, a.s., ktorá je bankovou - štátom autorizovanou inštitúciou. Jej činnosť upravuje a reguluje vyššie citovaný zákon o bankách. Činnosť banky podlieha bankovému povoleniu a dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez udelenia povolenia na vykonávanie činnosti banky, nikto nemôže takúto bankovú činnosť vykonávať. Naopak žalobca / EOS KSI Slovensko, s.r.o./ nepreukázal, že je bankovou inštitúciou, ktorej bolo umožnené vykonávať činnosť banky v zmysle zákona o bankách. V nadväznosti na uvedené bolo potom potrebné posúdiť aj citovanú zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá bola uzavretá medzi bankou / VÚB, a.s./ a nebankovým subjektom/ žalobca/. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na nebankový subjekt môžu byť len tie pohľadávky, ktoré sú v čase postúpenia splatné a s ktorými je dlžník v čase postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, dlhšie ako 90 dní v omeškaní a to napriek písomnej výzve zo strany banky. Vychádzajúc teda aj z rozhodovacej činnosti súdov v súčasnosti už nie je pochybnosť o tom, že predmetom postúpenia pohľadávky banky na iný, nebankový subjekt, môže byť len pohľadávka splatná. A keďže , ako bolo uvedené k riadnemu zosplatneniu úveru nedošlo / § 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch/, nebola splnená podmienka požadovaná pre platné postúpenia pohľadávky banky. Nemohlo preto dôjsť ku 1.12.2020 k postúpeniu pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, ktorá pohľadávka nebola v čase postupovania splatná. A keďže bez splnenia uvedenej podmienky / existujúca splatná pohľadávka/ k postúpeniu prísť nemôže, súd je povinný ho vyhodnotiť ako postúpenie v rozpore so zákonom, t.j. podľa § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné. A keďže teda k platnému postúpeniu úverovej pohľadávky z veriteľa / VÚB, a.s./ na žalobcu nedošlo, tento nie je aktívne vecne legitimovaný v konaní. Preto súd žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu a ostatnými námietkami žalovanej sa nezaoberal.

13. Podľa § 251 C.s.p. trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.
Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. O trovách strán sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, nakoľko bol žaloba zamietnutá. Preto súd rozhodol tak, že jej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči v konaní neúspešnému žalobcovi. O konkrétnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti vo veci samej.

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia a to cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Nitra.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Ak povinný nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.